

286

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 listopada 1964 r.

w sprawie utworzenia miast Dąbrowa Białostocka w powiecie dąbrowskim i Mońki w powiecie monieckim, województwie białostockim.

Na podstawie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1950 r. o dokonywaniu zmian podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. Nr 6, poz. 48) zarządza się, co następuje:

§ 1. W województwie białostockim tworzy się:

- 1) w powiecie dąbrowskim miasto Dąbrowa Białostocka z obszaru gromady Dąbrowa Białostocka,

- 2) w powiecie monieckim miasto Mońki z obszaru gromady Mońki.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

287

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 7 listopada 1964 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wojskowych dokumentów osobistych.

Na podstawie art. 108 ust. 2 i 4, art. 115 oraz w związku z art. 109 ust. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. z 1963 r. Nr 20, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Obrony Narodowej z dnia 15 grudnia 1959 r. w sprawie wojskowych dokumentów osobistych (Dz. U. z 1960 r. Nr 2, poz. 10 i z 1961 r. Nr 60, poz. 335) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 2:

- a) w ust. 1 dodaje się nowy pkt 5 w brzmieniu:

„5) chorażych rezerwy,”

- b) dotychczasowe pkt 5 i 6 w ust. 1 oznacza się jako pkt 6 i 7,

- c) dodaje się nowy ust. 2 w brzmieniu:

„2. Zaświadczenie o zwolnieniu od obowiązku wojskowego kobiet (art. 112 ust. 5. ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym) jest wojskowym dokumentem osobistym kobiet, które podczas rejestracji zostały

uznane za niezdolne do służby wojskowej kobiet.”

- d) dotychczasowy ust. 2 oznacza się jako ust. 3;

- 2) w § 3 ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w czasie rejestracji kobiet (art. 111 i 112 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym),”;

- 3) w § 7 wyrazy „z art. 140 ust. 1 lub 2” zastępuje się wyrazami „z art. 146 ust. 1 lub 2”;

- 4) w § 12 ust. 2 wyrazy „szeregowcowi lub podoficerowi rezerwy” zastępuje się wyrazami „żołnierzowi rezerwy”;

- 5) § 17 otrzymuje brzmienie:

„§ 17. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do wojskowych dokumentów osobistych żołnierzy zawodowych i nadterminowych (służby okresowej).”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: *M. Spychalski*

288

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 12 listopada 1964 r.

w sprawie organizacji i zadań stacji pogotowia ratunkowego.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. Nr 55, poz. 434, z 1950 r. Nr 36, poz. 327, z 1951 r. Nr 1, poz. 2, z 1955 r. Nr 11, poz. 67) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do zadań stacji pogotowia ratunkowego należy:

- 1) udzielanie doraźnej pomocy leczniczej osobom, które uległy nieszczęśliwym wypadkom lub nagłym zachorowaniom,

- 2) przewożenie chorych, w razie gdy ze względu na stan

zdrowia chorego lub ze względów epidemicznych użycie publicznego środka lokomocji nie jest wskazane lub możliwe,

- 3) udzielanie świadczeń w zakresie zamkniętej opieki zdrowotnej chorym, którym stacja udzieliła doraźnej pomocy, jeżeli w jej skład wchodzi oddział szpitalny,
- 4) organizowanie na zlecenie właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium rady narodowej doraźnej pomocy leczniczej w większych okolicznościowych zbiorowiskach ludzi, a zwłaszcza na wiecach, pochodach i masowych imprezach, oraz współdziałanie w tym zakresie z innymi zakładami społecznymi służby zdrowia,
- 5) systematyczna obserwacja i analiza wypadków oraz niezwłoczne zawiadomianie właściwych organów administracji państwowej o wykryciu czynników mogących być przyczyną chorób lub nieszczęśliwych wypadków,
- 6) przewożenie fachowych pracowników zakładów społecznych służby zdrowia, krwi, leków lub instrumentarium w wypadkach nie cierpiących zwłoki, gdy nie ma żadnych innych możliwości natychmiastowego ich przewozu.

§ 2. Prezydium wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — w zależności od miejscowych warunków i potrzeb — mogą nałożyć na stacje pogotowia ratunkowego obowiązek udzielania pomocy po godzinach pracy zakładów otwartej opieki zdrowotnej we wszystkich wypadkach poważnych zachorowań, zapewniając równocześnie stacjom niezbędne środki dla prawidłowego wykonywania ich zwiększonych zadań.

§ 3. Ustala się następujące rodzaje stacji pogotowia ratunkowego:

- 1) powiatowe stacje pogotowia ratunkowego,
- 2) Miejska Stacja Pogotowia Ratunkowego dla m. st. Warszawy oraz
- 3) wojewódzkie stacje pogotowia ratunkowego.

§ 4. W miarę potrzeby na obszarze objętym działalnością stacji pogotowia ratunkowego mogą być tworzone podstacje jako jej placówki terenowe.

§ 5. 1. Stacje pogotowia ratunkowego są samodzielnymi jednostkami organizacyjnymi budżetu terenowego.

2. W przypadkach uzasadnionych warunkami i potrzebami miejscowymi powiatowa stacja pogotowia ratunkowego może stanowić komórkę organizacyjną szpitala.

§ 6. 1. Powiatowa stacja pogotowia ratunkowego jest organizowana i nadzorowana przez organ do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydium powiatowej rady narodowej lub prezydium miejskiej rady narodowej w mieście stanowiącym powiat miejski — stosownie do wspólnej uchwały prezydiów tych rad.

2. Powiatowa stacja pogotowia ratunkowego powinna być zlokalizowana w mieście stanowiącym siedzibę powiatowej rady narodowej lub w mieście stanowiącym powiat miejski, jeżeli ważne względy nie przemawiają za innym jej usytuowaniem.

3. Powiatowa stacja pogotowia ratunkowego obejmuje swoją działalnością w zasadzie teren powiatu, a jeżeli jest zlokalizowana w mieście stanowiącym powiat miejski — również teren tego miasta.

§ 7. Do zadań powiatowej stacji pogotowia ratunkowego należy:

- 1) udzielanie świadczeń określonych w § 1 ludności na terenie objętym jej działalnością,
- 2) współdziałanie ze stacjami działającymi na terenach przyległych powiatów,
- 3) udzielanie pomocy innym stacjom pogotowia ratunkowego w razie klęsk żywiołowych i poważniejszych katastrof.

§ 8. 1. Miejska Stacja Pogotowia Ratunkowego dla m. st. Warszawy jest organizowana i nadzorowana przez właściwy do spraw zdrowia i opieki społecznej organ Prezydium Rady Narodowej m. st. Warszawy i obejmuje swoją działalnością obszar m. st. Warszawy.

2. Przepis § 7 stosuje się odpowiednio.

§ 9. 1. Wojewódzka stacja pogotowia ratunkowego jest organizowana i nadzorowana przez organ do spraw zdrowia i opieki społecznej prezydium wojewódzkiej rady narodowej lub prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa — stosownie do wspólnej uchwały prezydiów tych rad.

2. Dla terenu województwa i miasta wyłączonego z województwa — z wyjątkiem m. st. Warszawy — tworzy się tylko jedną wojewódzką stację pogotowia ratunkowego.

3. W przypadkach uzasadnionych prezydium rady narodowej miasta wyłączonego z województwa może utworzyć miejską stację pogotowia ratunkowego dla obszaru tego miasta. Przepis § 7 stosuje się odpowiednio.

4. Wojewódzka stacja pogotowia ratunkowego powinna być zlokalizowana w mieście będącym siedzibą wojewódzkiej rady narodowej lub w mieście wyłączonym z województwa.

§ 10. Do zadań wojewódzkiej stacji pogotowia ratunkowego należy:

- 1) udzielanie na terenie miasta, w którym jest zlokalizowana, oraz na terenie okalającego to miasto powiatu świadczeń określonych w § 1,
- 2) sprawowanie nadzoru fachowego nad organizacją i działalnością stacji powiatowych działających na obszarze województwa,
- 3) opracowywanie wytycznych w sprawie organizacji i metodyki pracy powiatowych stacji pogotowia ratunkowego,
- 4) organizowanie szkolenia własnego personelu stacji i personelu powiatowych stacji pogotowia ratunkowego,
- 5) organizowanie i koordynowanie akcji ratowniczych w razie klęsk żywiołowych lub katastrof i innych masowych akcji na terenie województwa, jeżeli rozmiary ich przekraczają możliwość udzielenia poszkodowanym szybkiej doraźnej pomocy przez powiatowe stacje pogotowia ratunkowego, oraz udzielanie w takich wypadkach powiatowym stacjom pogotowia ratunkowego niezbędnej pomocy.

§ 11. Szczegółową organizację stacji pogotowia ratunkowego określają regulaminy zatwierdzone przez właściwe do spraw zdrowia i opieki społecznej organy prezydiów rad narodowych.

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: w z. B. Bednarski